

נערה מסוימת פנתה אלי שאעזור לה למצוא ידי שאבד תוך אייחבנה. אולי ייראו דבריה בעיני מגוחכים, מתנצלת היא, אך היא מבקשת שאניסם ללא שינויים. אני בטוחה שאילו הייתי ידידה, לא הייתי גם אני נעלם אם הייתי מדברת כפי שהיא כותבת. והרי הי' חודשה, ומי שמכיר את הצופן, ודאי יפענחו:

אל הכלב הנושך —

אלמונית המכונה החתולה הלבנה, פונה אל פלוגי הכלב הנושך שנעלם לאישם, שיתחיל אתה בהתכתבות לא רק לשם בידור, אלא למען התישנות חשובה.

★ ★ ★

אקרוטיקה מילולית וטמטום

לפניכן, נערות, שני צעירים בני שמונה-עשרה (1002/1114) שסיימו זה לא כבר בית-ספר תיכון בו רכשו, לי דבריהם, רמה אינטלקטואלית גאה, אותה יעמידו בקרוב לרשות צה"ל. עד אז, טוענים הם, ניצבים הם בפני שוקת שבורה. כל כך למה? "לא מצאנו את מקומנו בתנועות נוער בשל האקרוטיקה המילולית המאכזבת, ובשל השממון ואוזלת היד המאפיינת את פעולותיהן. אף לא בחברות הסלוניות שיצרו תרבות מורה של רכילות ריקנית, שיעצום מדהים וטמטום מוחלט."

בכחורים צעירים מלאי מרץ, אין הם יכולים להיקבר בבתייהם, מוסיפים הם, להתעמק בספרים עבשים ולטעון כי מ' אשרים הם אותם. הם סבורים כי ייטבו לעשות אם יענינו במכתביהם נערות חמודות בנות 15-17.

★ ★ ★

אומרים עליהן ש...

נחשו מה: נכון, שהן נאות. הן, ב' מקרה זה, הינן שתי חברות (1002/1115) שסיימו את שירותן הצבאי מתעניינות בכל שטח ונושא, ורוצות להתכתב עם שני צעירים נאים בני 23-24, מסביבות תל-אביב או חיפה. נשמע גורא מקורי, לא?

★ ★ ★

חיים כמות שהם

הנה אחד (1002/1116) שיכול אולי לעניין אחת מן השתיים למעלה: הוא בן 23, גר בסביבות תל-אביב, בוגר בית ספר תיכון, יכול לעניין נערה ב' ששחים שונים ו"אוהב את החיים כמות שהם".

הוא גם רציני וגם בעל חוש הומור, מה יכולה עוד נערה לדרוש? בעיקר כשהיא לא מציעה הרבה יותר?

★ ★ ★

משוגעות לחיילים

(1002/1117) טוענות כי האמת הוא השקר הטוב ביותר. לכן הן חודעות לי כבר בהתחלה שהן משוגעות לחיילים קרביים, לאו דווקא צנחנים. כל מה שהן מבקשות במכתביהן זה עניין. כדי לי היות מעניינים בשבילן, עליהם להיות תחילה בני 24-20, שנאמר, מה שלא עושה השכל עושה הזמן.

בין האמיתות המשקרות שלהן, הן מספרות לי כי הינן "די נחמדות... בוגרות גימנסיה... מתעניינות בכל שטח מעניין או מועיל, מוכנות לסבול הכל חוץ מסגובים עירוניים, למרות ש' מבחינה גיאוגרפית אנו שייכות לעיר...". ושוב, הן מדגישות, רק חייל קרבי.

★ ★ ★

שקט, מתחילת ומשופם

עם תום שירותו בצבא, מתכוון (1002/1118) ללמוד בטכניון. כדי להכ-

שיר, כנראה, את הקרקע, היה רוצה להתכתב עם נערה כבת 16-18 חיפאית ולומדת. הוא אמנם טוען כי עיקר רצונו להתכתב עתה, הוא הפרקות מה מתח בו חי בשבועות האחרונים.

הוא גבוה, שחור, מתחילת ומשופם, טוען כי אפשר להתכתב אתו על כל נושא. על אף היותו שקט בדרך כלל, הוא אוהב לפרקים לעשות שמח, חובב טיולים וספורט.

כמו לפי הזמנה, האין זאת?

★ ★ ★

אדם מסכיבות חיפה

כיוון שהיא חברת תנועת נוער המרציאה את במעלה, ועוד סיבות צדדיות, נתקלה (1002/1119) רק עתה בהעולט הזה ובי. העסק מצא חן בעיניה. היא יצאה לתרבות רעה והחליטה לכתוב לי נערה בעלת עקרונות זו היא בגיל המתקדם ביותר שיתכן בחיי נערה — 16 (וחצי). מה כותבת נערה כזו? "...מעניינת להתכתב עם בחור, עד גיל 20. לא הייתי מתנגדת אם היה בצבא, כי מכתב בצבא, זה כמו זריקת עידוד. שני תנאים בלבד אני מעניינת. שיהיה קודם כל אדם — צורתו לא

הטיפול שלי

...אומר לך דוגרי, כותב לי יהודי שווע ג. סטודנט ירושלמי, "התמונה ניתנה לי איפעם בנסיבות חסופות מאד, ואם היה איזה דבר שהייתי מתאוה לו מכל עתה, הרי הוא אחד ויחיד: פתרון הבעיה המתקדמת שוליה שהי' רסת אותי לחלוטין במחי מבט אחד בתמונה ובכן, בלי נאומי-פורנופוש ו' השתפכויות ציון: מצאי לי אותה!!!"

משנה, רק מוטב שלא יהיה גינאי — ושיה' מוטב חבר תנועת נוער, או לי פחות לא בחברה סלונית. רצוי שיגור בסביבות חיפה. בסוף לגמרי, בנב, היא מעירה כי אוהבת היא לעסוק בגי' מטריה.

★ ★ ★

גוררי צבא

זה בטח גורא גברי כעת בצבא לכי תוב כפי שכותבים שני פרחי-קצונה אלה (1002/1120):

"אנו, שני פרחי-קצונה, אשר חיי הצבא אינם מספיקים עבורנו כדי למצוא בהם ענין, מקווים שמתמצאנה שתי נציגות, אשר תאותנה להטריח את עצמן ולפעול בכיוון המתאים, במטרה לעזור לנו בחיפושם אחרי החסר."

"כל התנאים אשר אנו מעיזים להציג, מסתכמים בכך שהנערות רצויות ותהיינה במקום דרומית לתל-אביב, שכן זהו הכיוון שלשם אנו נגורים על ידי הצבא."

"בתקווה שתצליחי להוכיח את עצמי — אני אינני חייבת להוכיח את עצמי לשני קצינים וג'נטלמנים אלה, אך מה בנוגע אליכן?"

רוצה מקרה? שכטר יסדר!

ועד העובדים לדאוג שהכסף החסר יגיע אלי במהרה.

הוא סידר את הדבר בצורה פשוטה. כל פעם שמישהו הזמין מקרר בחנותו של מרקו בירושלים, בקרבת מקום הדאר, ועד העובדים שימש משרד הוצאה לפועל — פשוט לקח את הכסף והעביר אלי. כך שהכסף עבור הזמנות הדאר הגיע אומנם אלי, אך להזמנות שמחן לקחו את הכסף, לא היה כיסוי ולא קיבלתי אותן ממרקו.

מרקו לא היה יכול להתנגד לפעולת ועד עובדי הדאר, היות ותמיד אמרו לו, שאם הוא יתנגד, יפנו למשטרה. כך, בעצם, הכניס ועד העובדים אנשים אחרים לבוך. אם היו מוסרים את הדבר למשטרה, מרקו אולי לא היה מגיע לזה שהגיע בסוף.

ועד עובדי הדאר הקשה על העסקה שלי גם בפרט אחר, למרות שידעו שעזרתי להם לצאת מהסכך. זה לא היה דבר הוגן מצדם. הדבר התחיל עם האוצר.

★ ★ ★

חודשים אחרים התחלת העסקה עם עובדי המדינה, קיבלתי הזמנה מאת החשב הכללי בירושלים, הקריה. מובן שתיכף עליתי לירושלים. קיבלו אותי יפה מאוד — איתי היה ראש ועד העובדים של הדאר בירושלים — והסבירו לי את דרכי הכלכלה בארץ ואין שהאוצר לא מעוניין, לפי הפוליטיקה, להכניס אנשים לחבובות, ובפרט לא עובדי המדינה. בגלל זה נחתם הסכם עם חברת אמפא לא למכור מקררים בתשלומים.

הסברתי להם שפקיד שבא לחברת אמפא עם אלף ל"י במוזמנים, ובפרט פקיד ממשלתי, קונה את המקרר, למעשה, גם כן בתשלומים. ההגיון הוא כזה: אסור לפקיד ממשלתי להתעסק בעבודות נוספות מחוץ לתפקידו; ואם נקח בחשבון שפקיד הממשלה שלנו נקיי כפיים וקשה להם לחסוך סכומים גדולים, בודאי השיגו את הכסף בהלוואות משלושה-ארבעה בנקים, והדבר הזה קשור בהרבה ערכים והוצאות. כך שאצלי, בסופו של דבר, יוצא שהם לא משלמים יותר רבית מאשר באותם בנקים ולא צריכים להטריד את כל המכירי רים בבקשות לחתום להם בתור ערכים.

הבאתי עוד הוכחה, שאפילו היועץ ה' משפטי של האוצר ופקידים אחרים באוצר, הזמינו אצלי מקררים וקבלו אותם בזמן. היו לנו עוד ויכוחים קטנים על דא ועל הא; בסוף אמרו לי שהדבר היחיד שמפ' ריע זה ההסכם של האוצר עם אמפא. אמפא שלחו מכתב בו טענו שאם מרשים לי המכירה בתשלומים, למה לא להז' והם דרשו את ביטול ההסכם, או שלא ימסרו לי יותר הזמנות...

הסוף היה טוב. יצאתי מהחשב הכללי בהסכמה ברורה שאוכל להמשיך בעסקה, בתנאי שלא אתן יותר קבלות שלי, אלא עבור כל 350 ל"י שאני אקבל בתור תשלום ראשון עלי להוסיף 150 ל"י, ול' הכניס 500 ל"י לחברת אמפא, לשם קבלת קבלה על שמו של הקונה. כנגד זה, הבטיח לי הפקיד להשתל עובדי לקבל אצל אמפא קומיסיון של 10 ל"י, על כל מקרר שאני מוכר. ועד תנאי, שמלאתי אחריו בדייקנות: הייתי צריך למסור מדי חודש בחודשו דו"ח מפורט על כל העסקה שלי, כולל מצב חשבונאי בבנק, לחשב הכללי.

כאן התחיל הסידור השני של הדאר הראשי נגדי.

ראש ועד עובדי דאר ירושלים נסע עם הפקיד של החשב הכללי לתל-אביב לחברת אמפא. שם ניצל ועד העובדים את הכשר של איש האוצר, קיצר לעובדים שלו את תאריכי קבלת אותם 28 המקררים — על סמך הקבלות שמסרתי לידו, למרות שלא קיבלתי עדיין את הכסף — כך שעלי היה לשלם את התשלום השני עבור ההזמנות הגיל' חודשים יותר מוקדם מכפי שהייתי צריך לעשות, כאם תאריכי המסירה היו נשארים כפי שאמפא קבע אותם מראש.

★ ★ ★

כי לא היה חשוב. העסק התגלגל בלי הפרעות: היו לי בערך 350 הז' מנות, מהן שלחתי כבר — לפרטים ו' עובדי המדינה 125 מקררים. עוד פני צרים מצד מרקו הפריעו לי קצת, אך לא היו עלולים להביא להתמוטטות לוח' הזמנים של מסירת המקררים.

כן, למשל, כשהעביר מרקו אלי שט' רות של מומינים, היו חסרים תמיד שנים או שלושת השטורות הראשונים, שהוא

גבה לבד, היות והיה מחזיק את ההז' מנות במשך הזמן הזה. הוא היה מצרף בשיק שלו את התשלום הראשון. השקים, כמובן, חזרו בלי כיסוי: אחד על 1920 ל"י, השני על 650 ל"י ועוד ועוד.

ערב אחד הופיע אצלי מרקו, מסר לידי שטורות וכסף עבור חמש הזמנות משרה התעופה בלוד. הוא סיפר לי שחבר אחד מועד עובדי הדאר הציג אותו בפני ועד העובדים בשרה התעופה, והוא הצליח לקבל חמש הזמנות. מסרתי לידו חמשה אישורים עם תאריכי ההספקה, ונגמר.

למחרת בבוקר, כשהייתי בדרך לקופת עובדי המדינה, לשם מסירת השטורות וה' כסף, פגשתי במקרה חבר ועד העובדים של הדאר. הוא סיפר לי שהיה עם מרקו אתמול בשרה התעופה בלוד, והיה נוכח בזמן שמרקו קיבל 13 הזמנות — כסף וגם שטורות. נדהמתי. הוא שאל אותי אם מרקו לא מסר לי את ההזמנות הגיל'. אמרתי לו שאני בדרך לקופת עובדי המדי' נה לשם מסירת ההזמנות שקבלתי, מבלי לנקוב במספר ההזמנות.

תחילה חשבתי לננות מיד למרקו, לשם בירור. אחר כך החלטתי: מה זה גוגע לי כל הדבר? קבלתי חמש הזמנות, מסרתי אישורים עליהם — מה מעניינים אותי עסקיו של מרקו? אולי הוא מומין מק' ררים בעוד מקום אחר? לכן החלטתי לא לננות אליו בקשר לכך.

הגיע זמן המשלוח הראשון ללוד. שלחתי מקרר, ויחד עם זה גברה סקרנותי לדעת מה באמת קיבל מרקו בלוד. נסעתי בשבת ללוד, באמתלה לראות אם המקרר הראשון הגיע בסדר. כננסתי לשיחה עם ראש ועד העובדים במקום, ובקשתי הע' תק מרשימת ההזמנות, היות ושלי כאילו הלך לאיבוד.

קבלתי את ההעתק. היו באמת 13 הז' מנות, בתוספת חזרה שקבע כי עבור כל יום איחור במשלוח, מרקו מתחייב לשלם לכל מומין קנס של חמש ל"י. נדהמתי, והדבר הזה היה, כנראה, מורגש על פני אבל על השאלה אם משהו לא בסדר. אמרתי שלא, היות ורציתי קודם לברר את הדבר עם מרקו — אולי באמת הזמין בעוד מקום.

חזרתי לתל-אביב ועוד באותו יום הזמנתי את מרקו טלפונים אלי. הסברתי לו שלא איכפת לי אם הוא מומין בעוד מקום מקררים. אך אחרי שהוא אמר לי, ברוגע, שהוא לא מסוגל לעשות דבר כזה כל עוד שהוא עובד איתי — שאלתי אותו איך הוא חושב לספק בעוד שבועיים שמר' נה מקררים ללוד, בשעה שעדיין לא מסר לידי את ההזמנות?

כמעט והתנפל עלי. "מה אתה מרגל אחריי?" הוא צעק. "אתה לא מאמין בי?" בקשתי אותו להיות למחרת בערב שוב אצלי, ולא אמרתי לו לשם מה, בבוקר התקשרתי מיד עם ועד עובדי שדה-העור' פה בלוד, ובקשתי שישיגו אלי. הפגישה התקיימה אצלי בדירה. שם סיפרתי לו את הכל.

ראש ועד העובדים ישב אצלי עד שעה 10 בלילה, עד שמרקו הופיע. הוא לא ידע שעוד מישהו מחכה לו, וגדעם מאוד, לראות את ראש הוועד! אבל הוא לא איבד את עשתונותיו. אמרתי לו בקיצור שסיפרתי כל מה שידוע לי, ודרשתי להח' זיר מיד את הכסף והשטורות, היות שאם יגיע הדבר לשערוריה יזיק הדבר גם לי, למרות שאין לי שום יד בזה.

באין ברירה הודה מרקו שהשטות נמצ' אים באותו שלח, לפני הבית ושטות אתו 4000 ל"י עבור הזמנות חדשות.

ראש ועד העובדים דרש בתוקף את כספו, ומרקו נתן לו 2000 ל"י בזמן מן ושיק על סך 600 ל"י, והשטורות. וכשרצה להזמין אצלי מקררים חדשים, הסכמתי לקבל רק הזמנות בסכום שנשאר בידו. את יתר ההזמנות, שלא היה לו כבר כיסוי עבורן, לקח מרקו בחזרה לירושלים.

אגב, את יתר ארבעת המקררים של עובדי לוד, מסרתי כעבור יום.

★ ★ ★

קרה עוד מקרה עם מרקו. ביום שישי אחד נפגשתי עמו ועם חבר ועד העובדים של דאר ירושלים, בקפה ב'יהודה. אלי הביתה מרקו כבר לא רצה לבוא, היות והתבייש לפני אשתי, אחרי שאמרתי לו שאני סיפרתי לה את